

«Життя прожити – не поле перейти», говорить народна мудрість. Переконаний в цьому і мешканець села Бутейки, що на Сарненщині, Петро Семенович Макаренко. А щоб відчувати життя наповну і, хоч це звучить банально, відчувати себе живим, чоловік ставить свої власні рекорди й творить власну філософію... Перенісши кілька інсультів та дві клінічні смерті, він зміг знайти сили, щоб доїхати на велосипеді до... Москви. Чоловік фатично щодня дивує читачів соцмереж майстерними світлинами, ділячись позитивним настроєм, любов'ю до рідної землі і до життя.

Жити у злагоді зі совістю

Петро Макаренко народився у селі Кричильськ на Сарненщині, а згодом його родина переїхала у ближнє село – Бутейки. Його рід веде свій початок ще від козацьких часів. Після знищення Катериною Запорізької Січі предки пана Петра переїхали ближче до Дону: хтось подався у бурлаки, а хтось – служити у церкві. «Батько Семен Прокопович після війни потрапив на Західну Україну, – пригадує Петро Макаренко. – Що цікаво, у ті роки він був єдиним у нашому селі, хто розмовляв чистою українською мовою. Він і мама працювали в колгоспі, жили чесно й по-совісті. У родині нас, дітей, було семеро, я – середній. Пригадую, батько постійно казав: «Не здумайте щось вкрасти у колгоспі, бо буде мало для колгоспного стада. Все має бути по-совісті!».

Пан Петро закінчив Бутейську школу, а згодом – Сарненське ПТУ, де впродовж трьох років навчався на тракториста. Ділиться, що в часи його навчання молодь захоплювалася британським музичним гуртом «Бітлз» – їхньою музикою, стилем життя та зовнішністю: «Училище було дуже вимогливим. Були вимоги не тільки до високого рівня знань, а й до зовнішнього вигляду учнів. А нам, хлопчикам, хотілося і кльош одягати, і довгі зачіски відростити – ми фанатили від бітлів, тому хотіли бути подібними до них...».

Глибше відчувати довколишню красу

Зараз Петро Макаренко активно розвиває свою сторінку у соціальній мережі Фейсбук, на якій чи не щодня публікує нові фотографії природи. Адже, на його думку, людина повинна йти в ногу з часом. Однак до «Інстаграму» він, зізнається, ще не доріс: «Із фотоапаратом я познайомився у 60-х роках минулого століття, коли моя сестра, яка жила у Стаханові, привезла його мені в подарунок. У ті роки фотоапарат був як якесь чудо. Пригадую, я купляв проявлювач, закріплювач й фільтри – все, щоб отримати знімок. Дефіциту в цих речах не було, адже мало хто займався фотосправою. Знімкував друзів, побутові речі, – те, що було поближче. А от фотографувати природу почав уже пізніше. Адже чим дорослішим стаєш, тим більше помічаєш її красу, заглиблюєшся в її розуміння.

Зараз у мене фотоапарат марки «Кенон». Він на вигляд не дуже красивий, потертий, трохи й побитий, однак від того фотографія не псується. На ноутбучі підправляю яскравість і контраст знімків.

І вперед – тішити ними моїх друзів на «Фейсбуці». Звичайно, мені пропонували і фотовиставку зробити. Але все потребує коштів, і немалих. А внуки пропонують ще й в «Інстаграмі» зробити сторінку, але поки я до того ще не доріс».

Подорожі мають бути, навіть якщо вони й не кругосвітні

Петро Макаренко впродовж 30 років подорожує країнами на велосипеді. Однак такі подорожі спочатку були... лікарським рецептом. «Я пережив чотири інсульти та дві клінічних смерті. Якось мені вдалося вижити. А розпочав їздити на велосипеді, бо таке лікування мені прописав лікар: велоспорт позитивно впливає на роботу серця.

Ще раніше, будучи молодим хлопцем, я також їздив на велосипеді, але не так багато, як зараз. Тоді ми з друзями їздили із Бутейок на Волинь й туди, де зараз Вараш. Така «романтика» була у наших головах».

Найдовша подорож на велосипеді у чоловіка була до Москви. Вона тривала впродовж шести днів. Як ділиться пан Петро, до тієї поїздки він уже був натренованим: «Наприклад, зранку копаю картоплю. А далі – тренування на велосипеді: по 50 км щодня. Об'їжджав сусідні села.

На Київ їздив разів вісім. Дивно, коли не брав із собою ніяких інструментів – нічого й не ламалося. А тільки беру чи викрутку, чи запаску, чи ще там щось, – то обов'язково в дорозі щось траплялося».

Петро Макаренко навіть на Говерлі побував. Чоловік додає: «Зліз на Говерлу, тримаючи поруч свій велосипед, бо ж пообіцяв йому: «Покажу тобі всю Україну з найвищої точки».

Тоді була погана погода і міліція слідувала за тим, щоб ніхто не вилазив на ту найвищу точку. А мені ж так хотілося. Тож я зумів їх об хитрити, розказав цікаву історію про спільного знайомого і вони мене пропустили. Лише, коли приїхав додому, зрозумів: я ж міг там і померти! Й досі не збагну, що тоді мною керувало». Та найпам'ятнішим був такий випадок: «Одного разу ввечері їхав я велосипедом у Сарни. Дивлюся – назустріч мені вовк біжить. Я зупинився і присів біля ровера. Як він підбігає ближче, виявляється – вівчарка. Я піднявся і запитую в неї: «Куди ти біжиш?». Вона стала й дивиться на мене, ніби в душу заглядає. Всівся я на велосипед та й далі їду. Коли озираюся – а собака біжить за мною. От заїхав я у Сарни, і тільки там вона відстала від мене. Поробив я деякі свої справи й вертаюся додому. Виїжджаю на трасу – а там знову вона, та сама вівчарка. І знову пристала до мене й біжить поруч. От ми вже разом доходимо до того місця, де й «познайомилися», як раптом нас обганяє якась машина і збиває цього собаку. Та машина ще й мене трохи зачепила, але я втримався на велосипеді. На жаль, пес загинув... Й досі стає не по собі, коли згадую ту ситуацію. Мабуть, та вівчарка була зі мною на дорозі, щоб вберегти мене від смерті...».

Обов'язково знати власну історію

Петро Макаренко не тільки любить фотографувати, а також захоплюється історією України, зокрема, й минушиною рідного краю. Саме оце захоплення послужило поштовхом до написання і видання краєзнавчих книг.

«Ми повинні знати, хто ми і що ми, – нагадує Петро Семенович. – Історію я люблю. Люблю досліджувати. Хіба мені постійно тільки на велосипеді їздити й в городі працювати?! Звичайно, і це добре, але мені цього мало. Отож і видав книги про село Бутейки, яке я досліджував впродовж 15 років. Зокрема, збірку віршів «Поезії одного села», в якій опублікував твори своїх односельців. Видання книги – дорога справа, тож наклад її невеликий, усього 550 примірників. Видавав власними силами, а дещо – підсобили люди.

Також видав книжку «Відлуння сивої давнини, або слово про слова», в якій вмістив приказки, прислів'я, обряди та пояснення до того чи іншого слова, які побутують у рідному селі».

Наразі готую ще одну книгу. Задля її написання я їздив Поліссям, спілкувався із багатьма

старожилами, які ділилися зі мною спогадами про минуле краю, зокрема, спогадами про УПА...».

«Петре Семеновичу, як Ви зараз себе почуваєте?» – запитую під кінець розмови.

«Відчуваю себе живим», – відповідає.

І додає: «Життя потрібно сприймати таким, як воно є. Навіть, якщо упав – піднімайся, обтрушуйся і йди далі. І що б не сталося – все на краще. Такий вже у мене життєвий принцип».

До речі, своєю любов'ю до життя та цікавою інформацією про Полісся чоловік уже впродовж трьох років ділиться зі слухачами радіо «Полісся», де веде авторські передачі. А найбільша його втіха – родина: дружина Ліда, діти та внуки. Адже, зізнається, всі вони вдачею подібні до нього. Та ще й мають хороше почуття гумору.

Олександра Нагорна